

Ministerie Economische Zaken en Klimaat
Hare Excellentie mevrouw M. Keijzer
Ministerie Veiligheid en Justitie
Zijne Excellentie de heer S. Dekker
Bezuidenhoutseweg 73
2594 AC DEN HAAG

Amsterdam, 30 januari 2019

monnink@parkeradvocaten.nl / zoest@parkeradvocaten.nl

Betreft: reactie Parker Advocaten op consultatie Wetsvoorstel Franchise

Excellentie,

Wij¹ hebben met veel interesse kennis genomen van het wetsvoorstel Wijziging van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek in verband met de invoering van regels omtrent de franchiseovereenkomst (Wet franchise) van 12 december 2018 (“**Wetsvoorstel**”). Wij willen hierover het volgende opmerken.

I. Inleiding en conclusie

1. Het Wetsvoorstel en de bijbehorende Memorie van Toelichting gaan uit van “misstanden” in de franchisebranche. Dergelijke misstanden blijken niet uit onderzoek en worden niet op een andere wijze inzichtelijk gemaakt. Het Wetsvoorstel voldoet niet aan de opdracht dat de rechten en plichten van beide partijen duidelijk en evenwichtig beschreven zouden moeten worden en doet naar onze mening afbreuk aan de rechtsfiguur van franchise.
2. Daarnaast is het Wetsvoorstel niet evenwichtig en niet consistent. Aan de ene kant krijgen franchisenemers (mede)zeggenschap over de formules en het beleid van franchisegever, waarmee franchise verworden lijkt tot een “joint venture”. Aan de andere kant wordt de verantwoordelijkheid voor het succes van de franchisenemer grotendeels bij de franchisegever neergelegd. Verder wordt er in het Wetsvoorstel afgeweken van leidende rechtspraak (o.a. van

¹ De auteurs van deze reactie (mr Tessa de Mönink en mr Annelies van Zoest) zijn advocaat/partner bij Parker Advocaten gevestigd in Amsterdam. Zij hebben jarenlange praktijkervaring en gespecialiseerde juridische kennis op het gebied van franchising.

de Hoge Raad) omtrent franchise, onder andere ten aanzien van prognoses² en goodwill. Er wordt niet gemotiveerd waarom contra de huidige in de rechtspraak – door de Hoge Raad - ontwikkelde leer wordt gegaan.

3. Verder bestaan er zorgen hoe het Wetsvoorstel, dat in vele opzichten open normen en algemene formuleringen hanteert dient te worden geïnterpreteerd. Dit is onwenselijk, mede gelet op het dwingendrechtelijke karakter van het Wetsvoorstel. Verschillen van inzicht hierover kunnen leiden tot conflicten, waarbij uiteindelijk de rechterlijke macht zal moeten interpreteren wat de bedoeling is geweest van het Wetsvoorstel. Dit kan leiden tot uitlegperikelen en geschillen en brengt een grote mate van rechtsonzekerheid met zich mee.
4. Voorts beperkt het Wetsvoorstel franchiseformules in hun mogelijkheden om te innoveren en ondernemen. Dit is slecht voor de slagvaardigheid en ontwikkeling van franchiseformules, en daarmee slecht voor zowel franchisegevers als franchisenemers, die allen afhankelijk zijn van het succes van de formule. Ook bestaan er bij ons zorgen dat dergelijke beperkingen een mededingingsbeperkend effect kunnen hebben.
5. Tenslotte signaleren wij dat het Wetsvoorstel erg afwijkt van de franchise wet- en regelgeving in de ons omringende landen en internationaal gezien. Het lijkt erop dat de impact hiervan op franchise ernstig wordt onderschat en ook ontbreekt de motivatie dat er in Nederland een – veel – stringenter – stelsel nodig is dan in zo ongeveer alle andere landen ter wereld.
6. Na een algemeen commentaar (hoofdstuk II) zal hieronder artikelsgewijs commentaar (hoofdstuk III) worden gegeven en tenslotte doen wij enkele aanbevelingen (hoofdstuk IV). Ons commentaar is niet uitputtend en gaat enkel in op de grootste bezwaren die wij hebben ten aanzien van het Wetsvoorstel.

II. Algemeen commentaar

Onvoldoende onderbouwing en onderzoek naar “misstanden”

7. De tenor van de Memorie van Toelichting is behoorlijk pessimistisch over franchise en de misstanden die er zouden zijn, terwijl dit niet wordt onderbouwd aan de hand van objectief onderzoek. Integendeel, uit een goede lezing van paragraaf 2.1 van de Memorie van Toelichting blijkt dat er in feite geen structurele misstanden zijn vastgesteld. In het rapport van EIM uit 2009³ waarin franchise is onderzocht⁴ is geconcludeerd *dat de franchisesector goed functioneert* en dat er *geen aanwijzingen voor misstanden* waren. Ook vermeldt de Memorie van Toelichting dat de problemen zich *ook niet uiten in grote aantallen rechtszaken*.

² Vergelijk o.a. HR 25 januari 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD7329, NJ 2003/31 (Paalman/Lampenier), HR 24 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:311 (Street-One) en HR 21 september 2018, ECLI:NL:HR:2018:1696, NJ 2018/398 (Albert Heijn).

³ C. van Essen en F. Pleijster, EIM (onderdeel van Panteia), ‘Franchiseketens, Martaandeel en continuïteit’, 14 december 2009, p. 26, onder Hoofdconclusie en advies.

⁴ Nota bene verricht in opdracht van het Ministerie van Economische Zaken.

8. De ‘misstanden’ waarover wordt gerapporteerd lijken met name afkomstig te zijn van gesprekken met enkele adviseurs in de markt⁵. Enkel aanhoudende berichten in de media (sneeuwbaaleffect) en de eigen niet onderbouwde aanname dat franchisenemers geen geld hebben om te procederen, vormen naar onze mening onvoldoende grond om de franchisector dwingende en ingrijpende regels op te leggen.
9. Onze ervaring, gestoeld op meer dan 20 jaar gespecialiseerde advies- en procespraktijk op het gebied van franchise, is dat er geen structurele grote misstanden zijn waarbij ongelijkwaardigheid in de machtsverhoudingen bestreden zou moeten worden. In de laatste jaren is opgevallen dat juist kleine franchisenemers met een rechtsbijstandverzekering en niet zozeer franchisegevers eerder de gang naar de rechter verkiezen. Daarnaast hebben wij ervaren dat de macht van de grote franchisenemers (zoals franchisenemers met meerdere vestigingen) aanzienlijk is vergroot, al dan niet door deelname in belangenverenigingen van franchisenemers.
10. Het is aan te raden dat eerst nieuw en gedegen onderzoek wordt gedaan naar de noodzaak van een dwingendrechtelijke franchisewet. Onderzocht dient te worden of sprake is van structurele misstanden in de franchisector en of dit een verregaand en dwingendrechtelijk ingrijpen rechtvaardigt.
11. Ook dient het economisch belang (waaronder werkgelegenheid) te worden meegewogen. Een gunstig franchiseklimaat is een belangrijke voorwaarde voor nationale en internationale ketens om zich in Nederland te vestigen. Wij hebben al de eerste signalen ontvangen uit de sector dat het Wetsvoorstel in haar huidige vorm internationale ketens en master franchisenemers afkerig zal maken zich nog langer in Nederland te vestigen en de keuze om uit te wijken naar omringende Europese landen zal vergroten. Wij voorzien bovendien dat gevestigde ketens zullen onderzoeken of de samenwerking in een andere structuur kan worden voortgezet.
12. Onze verwachting is dat het Wetsvoorstel in haar huidige vorm een negatieve impact zal hebben op de groei van franchising in Nederland en het behoud van de franchisector en dat deze juist zal leiden tot geschillen en uitlegproblematiek.

III. Artikelsgewijs commentaar

Artikel 911 (definities)

13. Er is geen duidelijke definitie van wat onder franchise wordt verstaan en er is geen afbakening ten opzichte van dealer-, distributie-, agentuur- of (merk)licentieovereenkomsten. In de Memorie van Toelichting wordt hieraan geen enkele aandacht geschonken. Hiermee wordt rechtsonzekerheid in de hand gewerkt. Wij menen dat het aan te raden is dat er een duidelijke definitie wordt toegevoegd van franchise.

⁵ MvT p.4.

14. Het valt niet uit te sluiten dat andere vormen van samenwerking – zoals bijvoorbeeld autodealerships⁶ – in de toekomst door de Nederlandse rechter gelijk gesteld gaan worden met franchise, terwijl dergelijke partijen niet vertegenwoordigd of actief betrokken worden in het huidige consultatie- en wetgevingsproces. Ook is het onduidelijk of de wetgever hier rekening mee heeft gehouden en wat de impact hiervan zal zijn.

Artikel 912 (goed jegens elkaar gedragen)

15. Partijen dienen zich jegens elkaar goed te gedragen. Deze bepaling is van dwingend recht en zal leiden tot aanzienlijke interpretatieverschillen. De Memorie van Toelichting biedt op dit punt onvoldoende houvast.
16. De onduidelijke norm zal aanleiding geven tot een aanzienlijke toename van juridische geschillen. “Niet goed gedrag” zal eerder aanleiding geven tot vernietiging dan wel nietigheid van de franchiseovereenkomst wegens strijd met dwingend recht. Dit zwaard van Damocles is de nekslag voor deze “duurzame” vorm van samenwerken, die franchising beoogt te zijn.
17. Overigens valt niet in te zien wat deze bepaling toevoegt aan de algemene beginselen van redelijkheid en billijkheid en de wettelijke en ongeschreven zorgvuldigheidsnormen⁷ die thans gelden.

Artikel 913 (Algemene en voortdurende informatieverstrekking)

18. In dit artikel is een algemene verplichting tot informatieverstrekking opgenomen, die geldt voor zowel de precontractuele fase als de looptijd van de samenwerking. Er is geen definitie van informatie en het begrip is veel te ruim en te vaag: “alle informatie” waarvan men “redelijkerwijs kan vermoeden” dat deze voor de ander van belang is. De uitleg hiervan zal enkel aanleiding geven tot een grote toename van het aantal rechtszaken, mede gelet op het dwingendrechtelijke karakter ervan.
19. De verplichting tot het delen van alle data, inclusief de volledige handboeken, in de precontractuele fase, met aspirant franchisenemers is zeer verregaand. Alle informatie dient op een duurzame gegevensdrager te worden afgegeven. Enkel inzage is dus niet voldoende. Er wordt geen rekening mee gehouden dat zeer concurrentiegevoelige informatie, zoals financiële gegevens over de franchiseorganisatie en het bedrijf van de franchisenemer, marketingplannen, handboeken, beoogde groeistrategieën, ondernemingsplannen en beoogde vestigingslocaties en gebiedsverdelingen hiermee op straat komen te liggen.
20. Verder is er geen koppeling gemaakt tussen knowhow en de recent geïntroduceerde Wet bescherming bedrijfsgeheimen⁸, dit terwijl knowhow (veelal zeer vertrouwelijke en waardevolle

⁶ Op welk standpunt BOVAG zich tijdens de consultatie van het eerdere wetsvoorstel franchise reeds stelde: B. Eckhardt, algemeen voorzitter, BOVAG, 24 mei 2017.

⁷ Vergelijk o.a. HR 15 november 1957, NJ 1958/67 (Baris/Riezenkamp), HR 19 mei 1967, NJ 1967/261 (Saladin/HBU), HR 2 februari 2018, ECLI:HR:2018:141 (Goglio/SMQ) en artikel 6:248 BW.

bedrijfsinfo) in veel gevallen zal kwalificeren als bedrijfsgeheim op basis van deze wet en hiermee ook onder deze wettelijke bescherming zou moeten vallen. Het verplicht moeten delen van bedrijfsgeheimen middels een duurzame gegevensdrager lijkt flagrant in strijd te zijn met deze wet, die nou juist bedrijfsgeheimen een sterkere en wettelijke bescherming geeft.

21. Een ander – niet onbelangrijk - aandachtspunt is dat er voor bepaalde informatieverplichtingen wordt aangegeven dat deze uitgewerkt kunnen worden bij een nader te nemen besluit (AMvB), dat niet onderworpen zal zijn aan een parlementaire toetsing. Hiervoor gelden de in het eerdere consultatieproces naar voren gebrachte bezwaren⁹.
22. Een voortdurende verplichting tot algemene informatieverstrekking voor franchisegever en -nemer is in de praktijk onwerkbaar. Deze zou beperkt kunnen blijven tot informatieverstrekking in de precontractuele fase en informatieverstrekking in verband met voorgenomen ingrijpende wijzigingen gedurende de samenwerking, zoals gebruikelijk in de huidige praktijk.
23. De franchisesector lijkt veel meer gebaat bij een duidelijkheid, zoals een concrete opsomming van disclosure documents in de precontractuele fase, vergelijkbaar met hoe dit in enkele ons omringende landen wettelijk is vastgelegd¹⁰. Gelet op het te algemene karakter van artikel 913 zou dit artikel, bij een duidelijkere en concrete uitwerking van precontractuele informatievoorziening in artikel 915 in zijn geheel kunnen vervallen.

Artikel 914 (precontractuele fase: stand still)

24. De voorgestelde “stand still” periode in de precontractuele fase lijkt een redelijk doel te dienen. Het voorstel doet alleen geen recht aan de praktijk, waarin zowel franchisegever als franchisenemer soms genoodzaakt zijn met voortvarendheid investeringen te doen. Een franchisegever zal een gewilde locatie snel willen kunnen aanhuren met de zekerheid dat de aspirant franchisenemer onderhuurder wordt. Een aspirant franchisenemer zal zelf kosten willen maken in de 4 weken periode, zoals eigen locatieonderzoek, screening juridische documenten of het inhuren van financieel adviseurs.
25. Het lijkt eerder van belang dat partijen hier concrete afspraken over kunnen maken met wederzijds goedvinden, dan dat een verplichte stand still periode de voorgenomen samenwerking ten opzichte van concurrenten – veelal ook filiaalbedrijven die dergelijke beperkingen niet kennen - stagneert.

Artikel 915 (precontractuele fase: alle benodigde informatie)

⁸ Wet van 17 oktober 2018 betreffende de bescherming van niet-openbaar gemaakte knowhow en bedrijfsinformatie (bedrijfsgeheimen) tegen het onrechtmatig verkrijgen, gebruiken en openbaar maken daarvan (Wet bescherming bedrijfsgeheimen).

⁹ Vergelijk in het bijzonder M. de Koning ‘Het wettelijk haakje van de Nederlandse Franchise Code’, NJB 5 mei 2017, afl. 18.

¹⁰ Vergelijk o.a. M. Abell, The Franchise Law Review, Law Business Research, 4th Edition, January 2017.

26. Verwezen wordt naar hetgeen hierover in het commentaar bij artikel 913 is opgemerkt. De rechtszekerheid zou er mee zijn gediend indien de verplichting tot verstrekken van *alle benodigde informatie* zou worden beperkt tot een specifieke opsomming van documenten in de precontractuele fase.

Lid 2 sub b: Vestigingsplaatsonderzoeken en prognoses?

27. In artikel 915 sub b staat dat de franchisegever financiële informatie verstrekt met betrekking tot de locatie. Dit impliceert een verplichting voor franchisegevers om vestigingsplaatsonderzoeken inclusief prognoses aan te reiken voor iedere nieuwe locatie. Hiermee wordt met één penningstreek een einde gemaakt aan ruim 20 jaar Nederlandse jurisprudentie over het verstrekken van prognoses in franchiseverhoudingen, een onderwerp waarover de Hoge Raad zich recentelijk nog expliciet heeft uitgelaten.¹¹ Prognoses zijn uit hun aard toekomstvoorspellers en dienen niet als garanties te worden gezien of klakkeloos te worden aangenomen. Franchisegevers hebben bovendien veelal niet de kennis in huis om zelf dergelijke rapporten op te stellen. Franchisenemers hebben een eigen onderzoeksplicht en moeten er juist voor worden behoed blind te varen op dit soort rapporten. Ook zijn zij zelf vaak goed in staat om lokale ontwikkelingen in te schatten, aangezien juist zij de lokale markt goed kennen. Het is volstrekt onduidelijk waarom de wetgever hier afwijkt van de heersende rechtspraak en of het inderdaad de bedoeling is dat prognoses verplicht verstrekt moeten gaan worden.

Artikel 916 (concretisering 913)

28. Sub (2) bevat een te ruime informatieplicht en zal in de praktijk een onnodige werkdruk voor franchisegevers met zich meebrengen en hun mogelijkheden om voortvarend en slagvaardig in te springen op marktontwikkelingen beperken. Alle beoogde wijzigingen en investeringen vallen onder deze informatieplicht. Deze bepaling dient te worden genuanceerd. Uitgezonderd zouden moeten worden wijzigingen of investeringen die tot de gebruikelijke bedrijfsuitoefening behoren of redelijkerwijs te verwachten zijn in het kader van de ontwikkeling of voortgang van de formule.

Artikel 917 (nadere regels bij AMvB)

29. Voor bepaalde informatieverplichtingen wordt aangegeven in dit artikel dat deze nader uitgewerkt kunnen worden bij een nader te nemen besluit (AMvB), die niet onderworpen zal zijn aan een parlementaire toetsing. Hiervoor gelden de in het eerdere consultatieproces naar voren gebrachte bezwaren, waaronder het gebrek aan parlementaire toetsing en democratisch en transparant totstandkomingsproces. Wij zijn van mening, mede met het oog op de rechtszekerheid, dat een franchisewet een limitatief en uitputtend overzicht zou moeten geven van de (informatie)verplichtingen. Helemaal omdat de (voorgenomen) franchisewet dwingend recht betreft, is het wat ons betreft niet wenselijk om informatie zonder voorafgaande parlementaire controle via een AMvB te specificeren.

¹¹ Street-One arrest HR van 24 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:311.

Artikel 919 lid 1 (goodwill)

30. Er wordt vanuit gegaan dat er standaard goodwill zit in de franchiseonderneming, die vergoed zou moeten worden door de franchisegever “bij beëindiging” van de franchiseovereenkomst. Er wordt hierbij geen enkel voorbehoud gemaakt in het geval de franchisenemer badwill heeft opgebouwd in een vestiging en/of zelf de relatie heeft beëindigd, anders dan bijvoorbeeld het geval is bij de agentuurovereenkomst en ook bij de arbeidsovereenkomst. Ook wordt geen onderscheid gemaakt tussen zogenaamde good leave of bad leave situaties, bijvoorbeeld een situatie waarin de franchisenemer tekort is geschoten, heeft gefraudeerd, de formule of de locatie reputatieschade heeft toegebracht of postcontractuele concurrentiebedingen negeert.
31. In theorie is het volgens het huidige wetsvoorstel denkbaar dat een franchisenemer aanspraak kan maken op een goodwillvergoeding terwijl hij zelf de overeenkomst heeft beëindigd of niet heeft verlengd en ook als de franchisegever de overeenkomst heeft beëindigd wegens wanprestatie door de franchisenemer. Verder kan een franchisenemer mogelijk aanspraak maken op een goodwillvergoeding terwijl de franchisegever geen enkel (toekomstig) voordeel geniet van de franchiseonderneming, bijvoorbeeld omdat de locatie van de franchisenemer blijft.
32. Verder staat er in het Wetsvoorstel geen voorwaarde dat bij het betalen van goodwill de franchiseonderneming overgenomen wordt door de franchisegever. In theorie zou er dus een goodwillvergoeding betaald kunnen worden, terwijl de franchisenemer de onderneming – weliswaar onder een andere naam of formule – voortzet of overdraagt aan een derde.
33. Tenslotte is het onduidelijk hoe deze verplichting zich verhoudt tot reeds bestaande rechtspraak over lange opzegtermijnen en onder omstandigheden de verplichting om kosten en investeringen te vergoeden¹² bij beëindiging van de franchiserelatie. Is de goodwill een aanvulling hierop of komt het hierop in de plaats? Het zou voor de hand liggen om deze aspecten te verduidelijken.

Artikel 919 lid 2 (inkoop)

34. De verplichting die op franchisegevers rust om bij verplichte afname van goederen of diensten “in het handelsverkeer gebruikelijke voorwaarden” te laten gelden. In de Memorie van Toelichting staat dat de berekende opslag – die deel uit kan maken van de franchisevergoeding – in een redelijke verhouding moet staan tot de meerwaarde die de franchisegever voor de franchisenemer heeft. Veel van dit soort informatie, zoals het verdienmodel, is vertrouwelijk, concurrentiegevoelig en niet openbaar. Verder is de ene formule of branche niet zomaar te vergelijken met de andere. Een benchmark zal onder deze omstandigheden zeer lastig worden. Hoe kan vervolgens bepaald worden wat een redelijke verhouding is en wat gebruikelijke voorwaarden zijn? Dit nog afgezien van de mededingingsrechtelijke bezwaren wanneer het gaat om het inzage geven in prijsinformatie tussen concurrerende ondernemingen.

¹² HR 21 juni 1991, NJ 1991/742 (Mattel/Borka)

Artikelen 919 lid 4 en 920 (vetorecht – belemmering innovatie)

35. Het Wetsvoorstel geeft franchisenemers een vetorecht. Dit vetorecht kan franchisegevers belemmeren om de formule te innoveren of nieuwe initiatieven te ontplooien naast de formule (zelfs middels een ‘afgeleide formule’), die *“aanzienlijke gevolgen heeft of kan hebben voor de exploitatie van de franchiseformule door de franchisenemer”*.
36. De formulering is te ruim (“kan hebben”) en voor verschillende interpretaties vatbaar. Formules zijn voortdurend in ontwikkeling. Hier kunnen aanpassingen (zoals productwijzigingen of menuaanpassingen) onder vallen die noodzakelijk zijn om snel in te springen op het aanbod van de concurrentie. Eén van de kerntaken van de franchisegever is om de formule te bewaken en verder te ontwikkelen en een voorsprong in de concurrentie te behouden. Dit kan worden geblokkeerd als gevolg van dit vetorecht, zeker binnen grote franchiseorganisaties met veel franchisenemers.
37. Als het Wetsvoorstel in haar huidige vorm wordt aangenomen kunnen franchiseorganisaties de concurrentieslag met filiaalbedrijven in de toekomst amper nog aan. De franchiseorganisaties zijn straks met handen en voeten gebonden aan vetorechten van franchisenemers. Men kan zich afvragen of dit verantwoord is, helemaal in de huidige, snel veranderende markt, waar verschillende bekende Nederlandse retail bedrijven (zoals V&D, Miss Etam, Perry Sport, MS Mode en Witteveen) het recentelijk moesten afleggen tegen innovatievere concurrenten. Het tijdperk van digitaal en omnichannel kent geen genade voor retailers die niet slagvaardig kunnen innoveren en daardoor de boot missen.

Artikel 921 (dwingend recht)

38. De gehele conceptwet is van dwingend recht. Dit is niet alleen onwenselijk maar ook onnodig. Hiervoor is de noodzaak onvoldoende onderzocht en aangetoond.
39. De dreiging van een beroep op nietigheid (strijd met dwingend recht) van de franchiseovereenkomsten zal als een zwaard van Damocles boven het hoofd van de partijen hangen en doet geen recht aan de beoogde duurzame en bestendige samenwerking die franchise hoort te zijn. Nietigheid is bovendien in het merendeel van de gevallen een te zware en onomkeerbare sanctie.
40. Dwingend recht doet eveneens geen recht aan de professionaliteit van de betrokken partijen, en de vrijheid om aan de hand van externe omstandigheden (concurrentie, aanbod locaties, innovatie) of de aard van de formule welbewust afwijkende afspraken te maken. Tenslotte beperkt dwingend recht in hoge mate het zelfstandig ondernemerschap van de betrokken partijen.
41. Dwingend recht zal internationale ketens afkerig kunnen maken van expansie naar Nederland en hen er toe noodzaken om een gunstiger rechtsstelsel van toepassing te verklaren, terwijl de sector er ten behoeve van franchisenemers juist naar heeft gestreefd Nederlands recht toepasselijk te laten zijn.

IV. Aanbevelingen

42. Wij hopen dat de wetgever zal gaan inzien dat er eerst nader onderzoek noodzakelijk is naar de daadwerkelijke noodzaak van deze wet. Ook hopen wij dat de wetgever mee zal nemen dat enkele belangrijke zaken in het Wetsvoorstel dienen te worden aangepast en genuanceerd om franchise een toekomstbestendige en aantrekkelijke samenwerkingsvorm te laten zijn¹³. Hierbij kan het model zoals dat al ruim 10 jaar in België bestaat, te weten een (uitputtend) wettelijk regime ten aanzien van de precontractuele informatieverplichtingen mogelijk als leidraad dienen. Dit lijkt overigens ook de bedoeling geweest te zijn van Rutte III, die in het regeerakkoord¹⁴ opnam dat er wetgeving zou komen om de positie van franchisenemers in de pre-competitieve¹⁵ fase te versterken.
43. Verder zou het erg voor de hand liggen om een onderscheid te maken tussen grote professionele franchisenemers¹⁶ (waarvoor beschermende wetgeving geen enkele rechtvaardiging kent) en kleine franchisenemers¹⁷.
44. De franchisesector verdient een integrale aanpak die recht doet aan het grote economische belang dat gemoeid is met franchise in Nederland en dat bestaat uit evenwichtige en duidelijke regels voor twee professionele partijen. Daarbij zou aangesloten moeten worden bij de in Nederland en Europa reeds aanwezige wet- en regelgeving en de in door de Hoge Raad ontwikkelde rechtsleer.

Wij zijn graag beschikbaar voor een nadere toelichting en zijn bereid een bijdrage te leveren aan het vervolgproces.

Hoogachtend,
Parker Advocaten

Tessa de Mönnink en Annelies van Zoest

¹³ Ook om te voorkomen dat franchisebedrijven gaan overstappen naar een filiaalmodel, naar welke mogelijkheid in de Memorie van Toelichting expliciet wordt gerefereerd, p. 11 MvT.

¹⁴ VVD, CDA, D66 en ChristenUnie, Vertrouwen in de toekomst, Regeerakkoord 2017 - 2021, 10 oktober 2017, p. 35.

¹⁵ Pre-competitieve fase is een niet bekende term, algemeen wordt aangenomen dat het kabinet hiermee doelt op de precontractuele fase.

¹⁶ Vergelijk artikel 6:235 lid 1 BW.

¹⁷ Vergelijk in dit kader ook de aanbevelingen die gedaan worden in T. de Mönnink, 'Franchise: begin met het waarom', Tijdschrift Overeenkomst in de Rechtspraak nummer 3, april 2018.